



Les associacions que conformen la **Plataforma Cívica per la Unitat del Museu de Lleida**, reunides en assemblea i mitjançant el present manifest:

Volem fer evident davant l'opinió pública la nostra solidaritat amb el bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Joan Piris, en un moment en què, de manera inadequada i injusta, des d'Aragó el fan personalment i voluntària responsable de no dur a terme les resolucions de la Cúria Romana, pel que fa a les peces d'art que, des de fa més d'un segle, formen part del Museu Diocesà de Lleida, creat pel bisbe Josep Meseguer (1890-1905).

Les associacions, en aquest moment en què s'acompleixen quinze anys des de 1995, primera fase de la segregació de bona part del territori de la diòcesi de Lleida per crear-ne una de nova, la de Barbastre-Montsó, ens preguntem:

1. Va ser encertada la segregació d'una gran part del territori de l'antic Bisbat de Lleida? O més aviat va ser un greu error històric, tal i com s'han esdevingut les coses?
2. Des de Roma, efectivament, podia fer-se la segregació però, convenia fer-la? L'actuació de Roma, ¿no va ser més de "poder" que "d'autoritat"?
3. Suposada la "legalitat" de la segregació, ¿va ser "justa"? ¿Es van tenir en compte elements tan importants com la multiseular història del territori, la llengua, el sentir de tot un poble que encara avui, després de quinze anys, no va a Barbastre gairebé per a res i continua vinculat a Lleida, com a capital cultural, econòmica i de serveis, com des de sempre ha fet?
4. Per aquest motiu, ¿no serà el bisbat de Barbastre-Montsó un ens de nova creació, sense cap arrelament ni social ni històric, ni geogràfic?
5. Després de la segregació de les terres de Lleida, com és que no s'han fet altres segregacions de diòcesis de l'estat espanyol? (per exemple, el santuari de Guadalupe - patrona d'Extremadura- que es troba en territori extremeny, emperò de l'arquebisbat de Toledo o, entre d'altres i sense anar més lluny, entre Catalunya i País Valencià, el cas Tortosa-Castelló...).
6. El que no s'hagin fet més segregacions, ¿no serà un reconeixement tàcit per part de Roma de què es va equivocar amb Lleida?
7. ¿No continua equivocant-se Roma, consentint que es pugui produir a Lleida i Barbastre-Montsó una situació de "vencedors i vençuts"?
8. El Vaticà té una Llei sobre Béns Culturals de la Santa Seu (núm. CCCLV, de 25 de juliol de l'any 2001) que protegeix les col·leccions museístiques. Per tant, ¿no es de justícia que es reconeguin també les col·leccions del Museu de Lleida i gaudeixin de la mateixa protecció que les dels museus vaticans?
9. Si arriba aquest manifest al Vaticà, li demanem que consultin la carta de 13 d'abril de 2002, adreçada pel cardenal Edmund Szoka al cardenal Carlo Furno, en resposta a la petició d'unes obres originàries de la basílica de Santa Maria la Major de Roma, exposades als Museus Vaticans, on molt clarament es contesta:

Amics del Museu de Lleida / Amics de la Seu Vella / Ateneu Popular de Ponent / Casal Jaume I de Fraga- ACPV / Centre Excursionista de Lleida / Grup Cultural Garrigues / Òmnium Cultural / Orfeó Lleidatà / Res Non Verba / Unesco Lleida / Associació Cultural Corpus / Arts de Ponent / Canta i Estima / Cercle de Belles Arts / Sícoris Club / Tradicions i Costums / Xarxa d'Entitats Culturals i Cíviques de Catalunya / Església Plural / Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

“Desitjaria, finalment, invitar a Vostra Eminència Reverendíssima a què considerés com totes les col·leccions museístiques han estat formades per objectes i obres d’art que, llevat de casos excepcionals, no han estat produïdes pel mateix museu, sinó gairebé sempre per altres procedències. La transferència als museus s’ha realitzat per causes diverses i en temps successius, per voluntat col·leccionista, donacions, adquisicions, motius de seguretat i conservació, demolicions, reestructuracions o potser per desaparició del context original, amb la finalitat de preservar per a les generacions futures el testimoniatge de les civilitzacions passades...”

Comprendrà Vostra Eminència, per tant, les meves reserves davant una tal petició, com és la de recuperar unes obres de primera importància que es troben establenent exposades en les galeries de visita dels Museus amb les que es proposa de traslladar-les d’una col·lecció museística, que ja està en el seu context històric, a una altra. Per tots aquests motius considero oportú de mantenir el “status quo” i no sotmetre les obres a ulteriors trasllats”.

10. I les associacions ens preguntem, si això serveix per al Vaticà, per què no per a Lleida?

11. I el silenci dels bisbes catalans, a què és degut? ¿Tenen, potser, por de què hagin de remodelar els seus territoris tal com preveia el decret de segregació de Lleida i per això va culminar l’any 1998, la seva segona i darrera fase?

I molts altres interrogants ens podríem plantejar les associacions que signem aquest manifest... !

Que quedi ben clar, però, que són interrogants que ens fem nosaltres.

De tot això que ens hem preguntat, mai, en cap moment, el bisbe de Lleida n’ha dit absolutament res; ho respectem i ho valorem.

Ell no és el responsable de que les coses s’hagin fet tal com s’han fet.

Germà bisbe (és així com us adreceu quan us comuniquen per escrit amb nosaltres), ens teniu al vostre costat.

Lleida, 9 de juny de 2010.